

РОЗДІЛ II

Конституційне, адміністративне, інформаційне та міжнародне право

УДК 341.43 (410)

М. Восвода, В. Колодязна

Нормативно-правове регулювання права притулку у Великобританії

У статті розглянуто нормативно-правове регулювання та зміни у законодавстві Великобританії у сфері надання притулку у ХХ столітті. Охарактеризовано законодавче регулювання права притулку в Об'єднаному Королівстві протягом 2000-2016 років. На основі аналізу та порівняння статистичних даних щодо кількості поданих заяв окреслено основні тенденції до поступового збільшення прохачів притулку у цій країні. Зроблено висновок проте, що зміни в англійському законодавстві, яке регулює право притулку, не дали бажаного результату, тому що кількість бажаних залишитись на проживання в Об'єднаному Королівстві постійно зростає.

Ключові слова: право притулку, правовий режим біженця, псевдо-біженець, Женевська Конвенція, Закон «Про притулок і імміграцію».

Постановка наукової проблеми та її значення. На сьогоднішній день через нестабільну політичну ситуацію, зокрема у країнах Європейського Союзу, проблема біженців набрала глобального характеру. Особливо болючою тема притулку є для Великобританії. Це не дивно, адже високий рівень життя і соціального захисту в країні завжди приваблював іммігрантів. Так, починаючи з 1980-х років, у Об'єднаному Королівстві накопичилась велика кількість заяв на отримання притулку. Для того, щоб прискорити процес їх розгляду, уряд із того моменту і до сьогоднішнього дня регулярно приймає законодавчі акти, які повинні вирішити проблему. Щоразу вони стають все жорсткішими, але так і не допомагають розв'язати питання шукачів притулку.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Не зважаючи на те, що право на притулок є одним із найбільш проблемних питань сьогодення, у юридичній науці йому приділяється недостатньо уваги. Здебільшого право притулку розглядалось як частина інституту громадянства, правового статусу іноземця, історії та теорії міжнародного права, змісту суверенітету держави. Проблеми права притулку відображені в працях О. А. Гончаренка, Л. А. Васильєвої, Л. Н. Галенської та А. Л. Чернявського. Саме у їхніх роботах закладено теоретичні підвалини для подальших наукових досліджень правової природи інституту права притулку.

Метою статті є спроба проведення комплексного аналізу інституту права притулку у міжнародному праві і детальний аналіз розвитку законодавства в цій галузі на прикладі Великобританії. Для досягнення поставленої мети при виконанні роботи було визначено такі завдання: проаналізувати міжнародні нормативно-правові акти, котрі регулюють питання надання притулку; простежити розвиток змін у законодавстві Великобританії у сфері надання притулку; окреслити основні тенденції у сфері надання притулку на основі аналізу, порівняння статистичних даних щодо кількості поданих заяв шукачів притулку та їхньої динаміки.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Наприкінці ХХ століття кількість заяв на отримання притулку у країнах Західної Європи почала

стрімко зростати. Згідно з даними Управління Верховного комісара ООН у справах біженців, починаючи з кінця 1980-х років Великобританія, яка раніше не мала справи з великим напливом шукачів притулку, перетворилась на одну з основних приймаючих країн в Європейському Союзі. Різка збільшення кількості клопотань про отримання притулку зумовило виникнення поняття «псевдо-біженців», тобто шукачів притулку, які насправді є прихованими економічними мігрантами. У результаті різниця між особами, які шукають притулку та іншими категоріями іммігрантів стала дещо розмитою: їх часто почали ототожнювати як у суспільній, так і у політичній риторичі [1].

Основним документом, котрий визначає критерії та процедуру надання шукачам притулку статусу біженця, є Женевська конвенція 1951 року про статус біженців та Протокол 1967 року до неї. У Конвенції зазначається, що біженцем є особа, яка перебуває за межами країни своєї національної приналежності і не в змозі користуватись захистом цієї країни, або не бажає користуватись таким захистом внаслідок обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознакою раси, релігії, громадянства, належності до певної соціальної групи чи політичних поглядів [2]. Великобританія ратифікувала Конвенцію у 1954 році, однак до підписання «Акту про надання притулку та імміграційні апеляції» від 1993 року (The Asylum and Immigration Appeals Act) положення Конвенції не мали чинності в країні. Адже слід враховувати, що у Великобританії дуалістична правова система. Тобто жодна міжнародна угода, яку від імені держави підписує уряд, не має чинності, поки не буде закріплена у внутрішньому законодавстві відповідним парламентським актом [1].

До 1990-х років проблеми надання притулку регулювались такими законами як Акт «Про іноземців» 1905 року, Імміграційний закон 1971 року та Акт 1987 року «Про відповідальність перевізників». У них практично не згадувались терміни «біженець» або «шукач притулку», проте по суті ці закони приймались в екстремому порядку як реакція на появу великих потоків біженців [3]. Становище біженців та шукачів притулку на території Об'єднаного Королівства до 1993 року регулювалося імміграційними правилами, які розроблялися і застосовувалися Міністерством внутрішніх справ без погодження з парламентом. Важливим елементом в системі політики в галузі притулку було введення в середині 1980-х років практики підписання візових угод з країнами, які є потенційними постачальниками біженців. У 1985 році така угода була підписана зі Шрі-Ланкою, в 1986 – з Індією, Пакистаном, Нігерією, Ганою, в 1989 – з Туреччиною, в 1990 – з Сомалі [5].

Різка зростання кількості осіб, які шукають притулку на території Великобританії, на межі 1980-1990-х років стало однією з головних політичних проблем. Якщо з 1982 року середня кількість щорічних клопотань про надання притулку в Об'єднаному Королівстві становило близько 4 тис., то в 1989 р. – 11,6 тис. [3]. Зростання заявок від 38,2 тис. в 1990 році до 73,4 тис. у 1991 році свідчить про збільшення обсягу на 71% за рік (Рада з питань біженців 1996 р.) частково через велике зростання кількості громадян Заїру та Анголи, які шукали притулку, а також істотне збільшення біженців із Пакистану та Гани. Зниження заявок відбувалося в 1992 році і тривало до 1993 року. Після цього заявки знову вирости в 1994 році через значне збільшення кількості біженців із Нігерії, які шукали притулку після анулювання результатів президентських виборів в цій країні (Рада з питань біженців 1996 року) [6].

Наплив біженців до Великобританії показав неготовність системи імміграційного контролю регулювати питання їх в'їзду та перебування на території країни. Так, середній строк проходження повного циклу процедур визначення статусу біженця, включаючи апеляції на рішення імміграційних чиновників, становив на початку 1990-х років 18 місяців. Протягом цього часу вся тяжкість прийому і розміщення біженців покладалася на місцеву владу, що викликало невдоволення у платників податків. Все це вказувало консерваторам на необхідність формування повноцінної політики в сфері притулку [3].

У 1990-х роках у Великобританії на додачу до збільшення загальної кількості прохань про притулок та внаслідок недостатнього фінансування виникла проблема накопичення нерозглянутих заяв. Для подолання цієї проблеми були прийняті спроби пришвидшення процесу розгляду заяви. Ще одним заходом у цьому напрямку було положення, згідно з яким особам відмовлялось у наданні притулку на основі принципу «невідповідності», під чим розумілося несвоєчасне подання заяви на отримання притулку або відсутність самого прохача під час розгляду справи [1].

11 січня 1993 року палата громад схвалила білль «Про притулок і імміграційні апеляції» 293 голосами (проти 243 голоси), і 1 липня того ж року він став законом. У ньому вказувалося, що «нічого в цих імміграційних правилах не буде виконуватися в протиріччя з Конвенцією про статус біженців 1951 року». Таким чином, Великобританія після майже 40 років з часу підписання Конвенції законодавчо підтвердила свої міжнародні зобов'язання з цієї проблеми [4].

Закон «Про притулок і імміграційні апеляції» 1993 року був розроблений для того, щоб

вирішити питання великої кількості справ про надання притулку, і запровадити раціональний підхід для прискорення процесу прийняття рішень. Згідно з ним було введено процедуру взяття відбитків пальців, в тому числі у дітей до 16 років. Також скорочено право на житло для безпритульних осіб, які просять притулку, вони більше не отримували автоматично житло від місцевої влади. Особам, які шукають притулку і були перехоплені з «третьої безпечної країни», було відмовлено у в'їзді і наданні притулку в Великобританії. Апеляція на рішення імміграційного офіцера повинна була бути подана протягом 48 годин [6].

Проте закон 1993 року не виконав основного завдання, поставленого консерваторами, — зниження кількості клопотань шляхом скорочення часу на процедури, пов'язані з наданням притулку. Якщо в 1993 році середня тривалість проходження всіх імміграційних процедур становила 4 місяці, то до початку 1995 року вона знову досягла 18 місяців. Вже на початку 1996 року уряд прийняв низку нових заходів адміністративного характеру, а також підготував білль «Про притулок та імміграцію» [3]. Хоча його було офіційно оголошено в промові королеви 15 листопада 1995 року, зміст документу був відомий заздалегідь [6]. У липні 1996 р британський парламент прийняв Закон «Про притулок та імміграцію», який вніс три важливі нововведення в політику в сфері притулку: введення прискореної процедури для осіб, які шукають притулку, які прибувають з певних «безпечних країн»; скасування апеляцій проти повернення до третьої безпечної країни, через яку шукач притулку переміщався на шляху в Об'єднане Королівство; скасування соціального забезпечення для осіб, які подали клопотання про отримання притулку, вже перебуваючи в країні, а також для осіб, які звернулися з апеляціями на рішення, прийняті імміграційною службою [3]. У Законі «Про притулок та імміграцію» 1996 року вводилася кримінальна відповідальність за прийом на роботу будь-якої людини, якщо у неї немає дозволу на роботу або «виду на проживання» в Об'єднаному Королівстві.

Зубожіння біженців та житлова криза в Лондоні були головною причиною розгляду урядом системи надання притулку аж до жовтня 1997 року. У результаті цього в червні 1998 року уряд опублікував «Білу книгу»: сучасний підхід до імміграції та надання притулку. Основні положення «Білої книги» були відтворені в Акті «Про імміграцію та притулок» в лютому 1999 року, який вступив в силу в кінці 1999 року [6].

Так, Акт 1999 року «Про імміграцію та притулок» (The Immigration and Asylum Act 1999) позбавив допомоги шукачів політичного притулку та ініціював створення Національної служби підтримки політичних іммігрантів (The National Asylum Support Service, NASS). До завдань Національної служби входило надання підтримки і розселення по країні сімей та окремих осіб, котрі потребували політичного притулку. Відповідно до Акту, фактичний вид на проживання отримували всі політичні іммігранти [7]. NASS також доручено укладати контракти з орендодавцями, в державному і приватному секторах, останній у вигляді регіональних консорціумів, щоб забезпечити достатню кількість відповідних приміщень [6].

Наступним кроком стало скорочення можливостей і термінів для подання апеляцій. Так Акт «Про імміграцію та притулок» 1999 року прискорив процес прийняття рішення, зменшивши його до двох місяців для розгляду першої заяви і ще чотирьох місяців для розгляду апеляції. Також зазначено, що люди, які подали заявку на притулок, позбавлялися права на одержання допомоги та безплатне житло. Нагляд за ними перекладався на спеціально створену Національну службу притулку (National Asylum Service). До цього він лежав на місцевих радах [8].

Середня кількість щомісячних заявок прохачів притулку у Великобританії протягом 2000 року залишалася понад 6000 осіб, що була більшою порівняно з додатками першої половини 1999 року. Загальна кількість заявок протягом 2000 року була 80,315 (без урахування утриманців), що на 13 відсотків більше у порівнянні з попереднім роком. Проте в 1999 році кількість заявок збільшилось на 55 відсотків у порівнянні з попереднім роком [6]. Беручи до уваги вище зазначені показники, можна зробити висновок, що темпи зростання насправді знижувалися, а загальний показник застосування вирівнювався.

7 листопада 2002 року королівську санкцію отримав Акт «Про громадянство і притулок» (Nationality Immigration and Asylum Act 2002). Документ представив кардинально новий підхід до контролю за в'їздом в країну, запропонував нові центри з надання житла і переміщення біженців. Ст. 55 дозволяла Відділу національної підтримки політичних біженців при Міністерстві внутрішніх справ відмовляти в наданні притулку бездітним особам, які не подали свої заяви так швидко, наскільки це практично можливо після прибуття в Об'єднане Королівство. Відповідно до цієї статті в січні 2003 року близько 10 тис. біженців не отримали дозволів на притулок у Великобританії [7].

У Великобританії шукачі притулку отримували лише кишенькові гроші, на інші потреби їм надавались ваучери (згідно з Актом «Про імміграцію та притулок» 1999 року). Однак лейбористський

уряд у 2002 році розпочав поступове скасування ваучерів, а все необхідне шукачі притулку повинні були отримувати у центрах розміщення. Також у країні була зроблена спроба відмовити у пільгах тим, хто подав прохання про надання притулку не відразу після прибуття [5].

У Великобританії для шукачів притулку, які не отримали офіційного статусу біженця, але не могли повернутися додому, до 2003 року існував так званий винятковий дозвіл на перебування (Exceptional leave to remain). З квітня 2003 року винятковий дозвіл на перебування був змінений на «гуманітарний захист» (Humanitarian Protection) та «дискреційний дозвіл» (Discretionary leave) [1]. Тоді ж, у 2003 році, в британському законодавстві з'явилася процедура прискореного прийняття рішень з питання про надання або відмову від надання притулку (Fast-track Asylum Procedure). Відповідно до цієї процедури представники імміграційних служб зобов'язувалися прийняти рішення протягом двох тижнів з моменту подачі заяви особою, котра просила притулку; остання весь цей час повинна була перебувати під арештом [7].

Кількість осіб, що шукають притулку у Великобританії, досягла піку в 2003 році, коли було подано 84,130 заяв на отримання притулку. У 2004 році було відмовлено 88% прохачів притулку [9].

У 2004 році уряд Тоні Блера опублікував Закон «Про притулок і імміграцію» (The Asylum and Immigration Act 2004). Новий закон 2004 року вводив змінену систему апеляцій, переміщення і взяття під варту, перелік додаткових порушень імміграційних правил. В цілому він обмежував право на звернення за наданням притулку і вводив електронне спостереження за політичними іммігрантами (у віці 19 років і старшими), обмежуючи свободу їх пересування, зайнятість і місце проживання [7]. У законі вводилася єдина форма подачі апеляцій, яка зберігається і до сьогоднішнього дня. Знищення документів, що засвідчують особу людини, котрій було відмовлено в притулку, стало кримінальним злочином. У законі також обмежувався доступ до юридичної допомоги тим, кому було наказано покинути територію Об'єднаного Королівства [10].

Наступним документом, який посилив правила в'їзду і перебування мігрантів у Великобританії, став черговий Акт 2006 року «Про імміграцію, надання притулку та національність» (The Immigration, Asylum and Nationality Act 2006). Акт ввів в дію нову модель надання притулку: посилив контроль за особами, які просять надання їм притулку і за здійсненням різних процедур для громадян різних країн. Біженцям гарантували тимчасовий і довготривалий статус за умови перегляду його через п'ять років. Взяття під арешт і електронне стеження стали нормою для тих, хто не подав своєчасно заяву про надання притулку [7]. З 2006 року Актом «Про імміграцію, надання притулку та національність» (Immigration, Asylum and Nationality Act 2006) встановлено санкції для роботодавців нелегальних трудових мігрантів [1].

У 2007 році кількість заявок на отримання притулку, за винятком утриманців, зменшилася до 23430. Найбільше претендентів було серед таких національностей: афганська, іранська, китайська, іракська і еритрейська. Варто зазначити, що лише 16% від початкових рішень в 2007 році отримали статус біженця (10% у 2006 році), 6800 випадків були в очікуванні в кінці 2007 року. У результаті 6540 з 23430 заяв в 2007 році призвели до надання притулку або гуманітарного захисту або дискреційного дозволу. Статистика свідчить, що 16800 осіб, в тому числі утриманців, отримали відмову в наданні притулку в 2007 році, що на 20% нижче, ніж в 2006 році (20900) [9].

У 2007 році Міністерство внутрішніх справ ввело новий процес розгляду заяв про надання притулку під назвою New Asylum Model (NAM). Кожна заява про надання притулку покладається на конкретного співробітника Прикордонного агентства (відомий як «власник справи»), який буде нести відповідальність за справи, а також за всі рішення, прийняті ним, з моменту подачі заяви і до тих пір, поки особі не буде надано дозвіл на перебування в Великобританії. Прийняття рішень відбувається набагато швидше, ніж це було в минулому (протягом декількох тижнів) [11].

З приходом до влади коаліційного уряду консерваторів і ліберальних демократів у травні 2010 року імміграційна політика стала ще більш жорсткою. Так в лютому 2010 року Великобританія утрималася від участі в Директиві ЄС про порядок надання притулку, яка встановлювала мінімальні стандарти для звернення з проханнями про надання притулку, оскільки ці стандарти могли завдати шкоди британській системі (2003 р) прискореного розгляду заяв про надання притулку [7].

За статистикою, з усієї кількості прохань про надання притулку лише незначний відсоток осіб дійсно отримує статус біженця і відповідні преференції. Так, у Великобританії у 2013 році із 17647 загальної кількості розглянутих заяв лише 6542 заяв були успішні і прохачі отримали притулок чи іншу форму тимчасового захисту [5]. В 2015 році особи, які шукають притулку, становили близько 5,3% іммігрантів у Великобританії. У цьому ж році було подано 32733 заяви на отримання притулку. У 2015 році 35% заявників про надання притулку були громадянами африканських країн, 29% громадянами країн Азії, 26% — країн Близького Сходу, і 7% — з Європи. З тих, хто отримав

позитивне рішення про надання притулку в 2015 році, близько 20% приїхали з Судану, 16% з Сирії, 13% з Ірану, 13% з Еритреї і 4% з Афганістану [4].

Відповідальність за процес надання притулку покладається на державного секретаря Міністерства внутрішніх справ, який є міністром уряду (міністр внутрішніх справ). У рамках Міністерства внутрішніх справ про надання притулку прийняття рішень виділяється відділ під назвою UK Visas and Immigration (UKVI). Home Office, у свою чергу, несе відповідальність за всі аспекти імміграції та надання притулку: в'їзд в країну, заявки на дозвіл на перебування, контроль за дотриманням імміграційних умов і забезпечення дотримання, включаючи затримання і видалення [10].

Заявки на отримання притулку можна подати до співробітника імміграційної служби в порту в'їзду до Великобританії. В цьому випадку прохачі притулку називаються «прохачами в порту прибуття» (at port applicants) [12]. Також можна звернутися за наданням притулку особисто в найближчому відділенні Управління у справах імміграції та громадянства (Immigration and Nationality Directorate (IND) - Home Office) в Кройдоні одразу після прибуття до Великобританії.

Через кілька днів заявнику буде запропоновано взяти участь у «першій події звітності, так званому «інтерв'ю по суті» або «співбесіда з прохачем притулку», котра проводиться протягом найближчих кількох тижнів. Саме тоді заявник отримує можливість описати власний випадок, детально розповісти, що з ним сталося, і чого саме він боїться у своїй країні [11]. Особа, котра шукає притулку, може отримати до 2 років в'язниці або буде змушена покинути Великобританію, якщо дає неправдиву інформацію у своєму зверненні [13].

Можливі такі варіанти рішення за заявою про надання притулку: отримання статусу біженця; відмова в статусі біженця, але отримання виняткового права на проживання в країні або виключне право на в'їзд в Великобританію; повна відмова в наданні притулку [12].

Якщо біженцю в наданні політичного притулку відмовлено, то це рішення можна оскаржити. Апеляції подаються на ім'я спеціального судді – special adjudicator або в Управління імміграційних апеляцій – Immigration Appellate Authority. Діяти треба швидко, так як для різних прохачів політичного притулку існують різні обмеження в часі [11].

Висновки. Проблема надання притулку у Великобританії особливо загострилася у 1980-х роках, коли різко зросла кількість заяв, поданих на отримання притулку, і британському уряду довелось реагувати на цей виклик. Об'єднане Королівство є прикладом швидкої, але не завжди якісної, розробки і впровадження великої кількості політичних та адміністративних заходів, адже до 1993 року, а конкретно до підписання «Акту про надання притулку та імміграційні апеляції», у Великобританії не було первинного законодавства щодо надання притулку. Але за короткий період часу у країні була розроблена і втілена на практиці велика кількість політико-правових ініціатив у цьому напрямку. На прикладі Великобританії та її спроб врегулювати потік осіб, які шукають притулку, добре видно наскільки складним для вирішення є це питання у сучасному суспільстві. Навіть часті зміни в законодавстві, які там відбувалися щодо осіб, котрі шукають притулку, не дали бажаного результату, тому що кількість бажаючих залишитись на проживання в Об'єднаному Королівстві постійно зростає.

Джерела та література

1. Зубарев А. Политика Великобритании в сфере предоставления убежища в 1990–1997 гг. / А. Зубарев // Журнал международного права и международных отношений. – 2009. – №3 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://evolutio.info/content/view/1608/232/>
2. Конвенція про статус біженців від 28.07.1951 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_011
3. Joppke C. Immigration and the nation-state: The United States, Germany and Great Britain / C. Joppke. London : Oxford University press, 1999. – 356 p.
4. ASYLUM STATISTICS // Institute of race relations. – 2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.irr.org.uk/research/statistics/asylum/>
5. Zetter Roger, Griffiths David, Ferretti Silva and Pearl Martyn. An assessment of the impact of asylum policies in Europe 1990-2000 / Roger Zetter, David Griffiths, Silva Ferretti and Martyn Pearl. – 2003. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.temaasyl.se/Documents/Artiklar/hors259.pdf>
6. Андреева Т. Основные направления иммиграционной политики Великобритании и ЕС / Т. Андреева // Мировая экономика и международные отношения. – 2001. – №9. – С. 100–113.
7. Immigration and Asylum Act 1999 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1999/33/contents>.

8. Hawkins Oliver. Asylum Statistics / Oliver Hawkins // House of Commons Library. – 2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.researchbriefings.files.parliament.uk>.
9. Asylum and Immigration (Treatment of Claimants, etc.) Bill // Home Office. – 2004. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.publications.parliament.uk/pa/ld200304/ldbills/036/2004036.pdf>.
10. Brief Guide to Asylum. – 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.refugeecouncil.org.uk/assets/0002/5610/Asylum_Briefing_2013.pdf.
11. SHORT OVERVIEW OF THE ASYLUM PROCEDURE // Aida Asylum Information Database. – 2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/united-kingdom/asylum-procedure/general/short-overview-asylum-procedure>.
12. Claim asylum in the UK [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.gov.uk/claim-asylum/eligibility>.
13. Immigration // Paterton British Immigration Bureau [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.paterton.co.uk/>.

Воевода М., Колодяжная В. Нормативно-правовое регулирование права убежища в Великобритании. В статье прослеживается развитие изменений в законодательстве Великобритании в сфере предоставления убежища в XX веке. Автором описаны основные положения нормативно-правовых актов, которые в этот период регулировали процесс предоставления убежища в Соединенном Королевстве. К таким актам относятся билль «Об убежище и иммиграционные апелляции», который 1 июля 1993 года стал законом, а также закон «Об убежище и иммиграции» 1996 года, главное нововведение которого - отмена апелляций против возвращения в третью безопасную страну, через которую искатель убежища перемещался на пути в Великобританию. Впоследствии было принято акт 1999 года «Об иммиграции и убежище», который инициировал создание Национальной службы по поддержке политических иммигрантов. Также дана характеристика законодательному регулированию права убежища в Соединенном Королевстве в течение 2000-2016 годов. Первым в этом периоде был акт 2002 года «О гражданстве и убежище», в котором были предложены новые центры по предоставлению жилья и перемещения беженцев. Закон «Об убежище и иммиграции» (2004 г.) и акт 2006 года «Об иммиграции, предоставлении убежища и национальности» ограничили право на обращение за предоставлением убежища, ввели электронное наблюдение за иммигрантами, ограничивая их свободу передвижения и места жительства. На основе анализа и сравнения статистических данных по количеству поданных заявлений обозначены основные тенденции к постепенному увеличению просителей убежища в этой стране.

Ключевые слова: право убежища, правовой режим беженца, псевдо-беженец, Женевская Конвенция, Закон «Об убежище и иммиграции».

Voievoda M., Kolodiazna V. British Legislation on Asylum. The article considers the development of changes in UK legislation in the field of asylum in the twentieth century. The author describes the main provisions of the legal acts, which regulate the process of granting asylum in the United Kingdom. Such acts include the bill «On Asylum and Immigration Appeals», which became a law on July 1, 1993, and the «Law on Asylum and Immigration» of 1996, the main innovation of which was the cancellation of appeals against turn to the third safe country through which the asylum seeker traveled to Great Britain. Subsequently, the 1999 Act «On Immigration and Asylum» was adopted, which initiated the creation of the National Service for the Support of Political Immigrants. The study reveals the specifics of the legislative regulation of the right to asylum in the United Kingdom during 2000-2016. The first in this period was the Act of 2002 «On Citizenship and Asylum» in which new centers for housing provision, and refugee movements have been suggested. The Asylum and Immigration Act (2004) and Act of 2006 «On Immigration, Asylum and Nationality» restricted the right of refugees to apply for asylum, introduced electronic monitoring of immigrants, restricting their freedom of movement and residence choice. The key findings of the research, based on the analysis and comparison of statistical data concerning the number of applications submitted, indicate that there is a tendency towards a gradual increase in asylum seekers in this country.

Key words: right to asylum, refugee legal regime, pseudo-refugee, Geneva Convention, Law on Asylum and Immigration.